

Wyrok z dnia 12 września 2006 r.

I UK 106/06

Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (Dz.U. Nr 149, poz. 982 ze zm.) ma charakter techniczny i nie wprowadza odmiennych przesłanek ustania podlegania obowiązkowi ubezpieczenia od określonych w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.).

Przewodniczący SSN Józef Iwulski, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Herbert Szurgacz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 września 2006 r. sprawy z odwołania Roberta P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B. o ubezpieczenie społeczne, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 listopada 2005 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 29 listopada 2005 r. oddalił apelację Roberta P. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 21 czerwca 2005 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w B. z dnia 21 stycznia 2005 r., stwierdzającej, że Robert P. podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresach wskazanych w decyzji.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i ich prawna ocena: Decyzją z dnia 21 stycznia 2005 r. organ rentowy stwierdził, że Robert P. podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Od decyzji tej wnioskodawca złożył odwołanie, w którym kwestionował objęcie ubezpieczeniem w okresie od 15 września 1999 r. do 14 czerwca 2001 r. oraz od 1 kwietnia 2002 r. do 30 września 2002 r. W uzasadnieniu podnosił, że zgłaszał organowi rentowemu oraz organowi podatkowemu przerwy w prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku oddalił odwołanie. Uznał, że zgłaszanie przerw w prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, których Robert P. wielokrotnie dokonywał, nie powoduje ustania obowiązku opłacania składki ubezpieczeniowej za te okresy. Wyłączenia z obowiązku ubezpieczenia społecznego nie usprawiedliwia zwłaszcza okoliczność, że wnioskodawca nie osiągał dochodu z tytułu działalności gospodarczej.

Od powyższego wyroku wniósł apelację Robert P. Zarzucając naruszenie prawa procesowego przez nienależytą ocenę materiału dowodowego oraz prawa materialnego, domagał się zmiany wyroku oraz ustalenia, że nie podlegał w spornym okresie obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku, apelacja jest bezzasadna. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu podlegają osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą. Wedle art. 13 pkt 4 tej ustawy, obowiązek ubezpieczenia społecznego osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą powstaje z dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej i trwa do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Według art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.), działalnością gospodarczą jest zawodowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych wykonywana w sposób ciągły i zorganizowany. Działalność taka podlega obowiązkowemu zgłoszeniu organowi ewidencyjnemu. Obowiązek ten obejmuje również zmiany stanu faktycznego i prawnego odnoszące się do przedsiębiorcy i wyko-

nywanej przez niego działalności gospodarczej powstałe po dniu dokonania wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wpis do ewidencji podlega wykreśleniu w przypadku zawiadomienia o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej. Wpis do ewidencji legalizuje zatem wykonywanie działalności gospodarczej oraz wyznacza granice czasowe bycia przedsiębiorcą. Robert P. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wykonywania urządzeń do termoforowania tworzyw sztucznych na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej i w okresach wyrejestrowania z ubezpieczenia społecznego nadal figurował w ewidencji działalności gospodarczej jako przedsiębiorca. Nie zgłaszał likwidacji działalności gospodarczej ani w Urzędzie Miejskim, ani w Urzędzie Skarbowym. Oznacza to, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją posiadał zewnętrzne przymioty przedsiębiorcy. Jakkolwiek przyczyną zgłaszanych przerw w ubezpieczeniu był brak pracy oraz korzystanie z urlopu wypoczynkowego, to w okresie tych przerw wnioskodawca załatwiał czynności związane z działalnością gospodarczą, jak dokonywanie zakupów narzędzi i materiałów niezbędnych do wykonywania działalności gospodarczej. Pozostawał zatem w gotowości do prowadzenia działalności gospodarczej. Powołując orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd wywodził, że działalnością gospodarczą są także okresy faktycznego niewykonywania działalności w oczekiwaniu na kolejne zamówienie lub w czasie ich poszukiwania. Specyfiką działalności gospodarczej jest, że przedsiębiorca sam dysponuje swoim czasem, może go wykorzystać na bezpośrednie świadczenie usług, na czynności pomocnicze, czy na sprawy prywatne, takie jak leczenie, sprawy rodzinne czy też urlop. Inaczej bowiem niż w stosunku pracy, sam wyznacza sobie zadania i je realizuje na własne ryzyko i odpowiedzialność. Okoliczność zawieszenia prowadzonej działalności gospodarczej nie powoduje automatycznie zaniechania obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne. Robert P. oświadczył wprawdzie, że przerwy w wykonywaniu działalności gospodarczej były spowodowane, między innymi, okresami choroby, lecz nie zostały one potwierdzone jakimikolwiek dowodami w postaci zaświadczeń lekarskich. Nie było więc podstaw, aby przyjąć, że faktycznie nie prowadził on działalności gospodarczej. Zawieszenie działalności gospodarczej jest, zdaniem Sądu, stanem faktyczny a nie prawnym. Ani przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ani przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie przewidują takiego stanu. W konkluzji Sąd stwierdził, że ocena, czy stan faktyczny niewykonywania działalności gospodarczej ma wpływ na obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, musi być poprzedzona ustaleniem,

czy w okresie, w którym podmiot gospodarczy zgłosił zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej, faktycznie działalność ta nie była prowadzona.

Wyrok ten zaskarżył skargą kasacyjną Robert P., wskazując jako jej podstawy prawne naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 382 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. - poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że pozostawanie działalności gospodarczej w ewidencji działalności gospodarczej przesądza o zewnętrznych przymiotach przedsiębiorcy. Zdaniem skarżącego wnioskodawca miał obowiązek i prawną możliwość zgłoszenia przerwy w prowadzeniu działalności do ewidencji działalności gospodarczej, w przeciwnym wypadku nie miał podstawy do wyrejestrowania się z ubezpieczeń społecznych; jedynie zdarzenia losowe, jak choroba pozwalają przyjąć, że wnioskodawca może skutecznie wyrejestrować się z ubezpieczeń społecznych. Zarzucił ogólnikową ocenę zebranego materiału dowodowego, że w okresach spornych prowadził działalność gospodarczą. Zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) polega na przyjęciu, że „zaprzestanie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej jest równoznaczne z jej wykreśleniem z ewidencji działalności gospodarczej”, naruszenie art. 88b - art. 88e Prawa działalności gospodarczej wynika z przyjęcia stanowiska, że powołane przepisy pozwalają na zgłaszanie zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, nie powodując jej wykreślenia, wreszcie naruszenie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (Dz.U. Nr 149, poz.982 ze zm.) polega na jego niezastosowaniu, pomimo że z tego aktu prawnego „wynikają różne kody wyrejestrowania z ubezpieczenia”. Skarżący wniósł o „uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że Robert P. w okresie od 15.09.1999 r. do 14.06.2001 r. i 1.04.2002 r. do 30.09.2002 r. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu unormowanym przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych”, ewentualnie o „uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku [...] Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku”.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżący podnosił, że stanowisko Sądu, wedle którego skoro Robert P. w okresie zgłaszanych przerw w ubezpieczeniu nadal figurował w ewidencji działalności gospodarczej, to posiadał zewnętrzne przymioty przedsiębiorcy, jest nietrafne. Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach - osoby prowadzące działalność gospodarczą od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Z załącznika Nr 20 do rozporządzenia wynika, że wśród kodów (pkt XI) przyczyn wyrejestrowania płatnika z ubezpieczenia przewidziano oddzielnie kod 111 dla przypadków, gdy zapadła decyzja o wykreśleniu z ewidencji, rejestru lub skreśleniu z listy oraz kod 113 dla przypadków, gdy płatnik oświadcza, że zaprzestaje prowadzenia działalności gospodarczej. Dla wyrejestrowania ubezpieczonego z ubezpieczeń w pkt IX załącznika Nr 20 przewidziano kod 140 - zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. Ustawodawca założył zatem możliwość wyrejestrowania z ubezpieczeń również w sytuacji, gdy pozarolnicza działalność gospodarcza pozostaje w ewidencji, ale prowadzący ją faktycznie zaprzestaje jej prowadzenia. Oznacza to, że dla istnienia obowiązku ubezpieczenia nie jest wymagane, aby osoba prowadząca działalność gospodarczą była wpisana do ewidencji działalności gospodarczej, ale aby faktycznie ją prowadziła. W przeciwnym razie, jako podstawę wyrejestrowania z ubezpieczenia ustawodawca przyjąłby wyłącznie wykreślenie z ewidencji działalności gospodarczej.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego, błędny jest również pogląd, że skoro po stronie Roberta P. nie występowały wyjątkowe okoliczności, jak długotrwała choroba udokumentowana zaświadczeniem lekarskim, czy też inne zdarzenia losowe, uzasadniające wyrejestrowanie z ubezpieczeń, to należy przyjąć, że prowadził on działalność przez cały czas, a w konsekwencji podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Wywodził, że takie założenie nie znajduje oparcia w ustawach, ponieważ nie ma nakazu, aby „każdą zgłoszoną działalność prowadzić, a jeśli tego się nie robi, natychmiast ją wyrejestrować”. Wyrejestrowanie wiąże się z jej likwidacją i obciążeniem skarżącego podatkiem od remanentu likwidacyjnego. Każda ponowna rejestracja działalności gospodarczej powoduje dodatkowe koszty i naraża przedsiębiorcę na stratę czasu. W konsekwencji ponowna, zbędna rejestracja jest naruszeniem swobody wykonywania działalności gospodarczej.

W ocenie pełnomocnika skarżącego, art. 88b - art. 88e Prawa działalności gospodarczej nie pozwalają na zgłaszanie przerw w działalności gospodarczej. Na wyrejestrowanie z ubezpieczeń w razie czasowego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej pozwala art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, albowiem obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby prowadzące działalność gospodarczą od dnia rozpoczęcia do dnia zaprzestania jej wykonywania, a dodatkowym na to dowodem są powołane kody ubezpieczenia. Sporządzając deklaracje w przedmiocie wyrejestrowania z ubezpieczeń wnioskodawca na bieżąco analizował swoją sytuację w zakresie zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej i składał deklaracje wówczas, gdy faktycznie tej działalności nie zamierzał prowadzić, korzystał przy tym z wyjaśnień ZUS zawartych na jego stronie internetowej, gdzie znajdowała się porada o treści: „wyrejestrowanie z ubezpieczeń, a następnie zgłoszenie do nich, powinno następować także w przypadku, gdy zaprzestanie działalności ma charakter czasowy. Nie jest przy tym wymagane wyrejestrowanie w organie ewidencyjnym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny ustalił, że wnioskodawca w okresach wskazanych w decyzji organu rentowego zgłaszał temu organowi przerwy w działalności gospodarczej, nie zgłaszał natomiast zaprzestania (likwidacji) tej działalności. W okresach zgłaszanych przerw załatwiał czynności wiążące się z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą (zakupy narzędzi, materiałów potrzebnych do prowadzenia działalności). Równocześnie nie zaistniały okoliczności (np. choroba), które uzasadniałyby przyjęcie, że w spornych okresach wnioskodawca faktycznie nie mógł prowadzić działalności gospodarczej. Wymienionych ustaleń wnioskodawca w skardze kasacyjnej skutecznie nie zakwestionował. Zarzut naruszenia art. 382 w związku z art. 385 k.p.c. jest bezzasadny. Przytoczone na jego uzasadnienie okoliczności stanowią w części w istocie zarzut naruszenia prawa materialnego (zarzut oceny pozostawania w ewidencji działalności gospodarczej jako mający przesądzać o „zewnętrznych cechach przedsiębiorcy”), w części, w zakresie zarzutu ogólnikowej oceny zebranego materiału dowodowego, mógłby on zostać odniesiony do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., wymagałby jednak wówczas odpowiedniego uzasadnienia, a nie poprzestania na przytoczonym sformułowaniu.

Nie są usprawiedliwione zarzuty naruszenia prawa materialnego. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają między innymi osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Przepis art. 8 ust. 6 ustawy zawiera legalną definicję osoby prowadzącej pozarolniczą działalność w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach społecznych. Zgodnie z tym przepisem za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się między innymi osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Ustawa określiła również w art. 13 w sposób autonomiczny okresy, w których osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu (pkt 4). Są nimi okresy „od dnia rozpoczęcia działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności”. Użyte w wymienionym przepisie pojęcia dnia rozpoczęcia wykonywania działalności oraz dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z którymi przepisy wiążą podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, nie zostały w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych zdefiniowane. Wyjaśnienia tych pojęć nie zawierają też przepisy dotyczące działalności gospodarczej, w szczególności ustawa z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej. Należy przyjąć, iż ustawodawca pozostawił tę kwestię praktyce. Można dodać, iż analogiczne zwroty zawierał art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 46, poz. 250 ze zm.). W orzecznictwie zasadniczo utrzymało się stanowisko oparte na językowej wykładni wymienionych zwrotów, według którego rozpoczęcie działalności gospodarczej oznacza faktyczne podjęcie tej działalności, a jej zaprzestanie jest równoznaczne z faktycznym zakończeniem działalności. Rozpoczęcie działalności polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001, III UKN 428/00, OSNP 2003 nr 6, poz. 158), przy czym składają się na nią także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze). Przerwy w zasadniczej działalności w postaci poszukiwania klientów, załatwiania spraw urzędowych, gromadzenia potrzebnych materiałów itp. nie oznaczają zaprzestania działalności gospodarczej. W nowszym orzecznictwie (por. wyrok z dnia 25 listopada 2005, I UK

80/05, niepublikowany) podkreśla się, że istnienie samego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności (wpis ma charakter deklaratoryjny), ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może być obalone, ale wymaga to przeprowadzenia przeciwdowodu. To samo można powiedzieć o wykreśleniu wpisu do ewidencji w przypadku zawiadomienia o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej. Osoba, która jest wpisana w ewidencji działalności gospodarczej, a nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia tej działalności, powinna być traktowana jako prowadząca taką działalność. W wymienionym orzeczeniu, a także w innych orzeczeniach (por. np. wyrok z 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, niepublikowany) Sąd Najwyższy przyjął, że tzw. „zawieszenie” prowadzenia działalności, względnie zgłoszenie jej przerw, np. w organie rentowym, nie stwarza domniemania prawnego zaprzestania prowadzenia działalności i co najwyżej może prowadzić do domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.). W rozpoznawanej sprawie, w świetle ustalonych okoliczności faktycznych, takiego domniemania nie można przyjąć.

W skardze kasacyjnej skarżący powołuje się na przewidzianą w obowiązującym prawie możliwość wyrejestrowania z ubezpieczenia, skutkującą brakiem podlegania ubezpieczeniu. W szczególności - zdaniem skarżącego - załącznik Nr 20 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego (Dz.U. Nr 149, poz. 982), określający kody przyczyn wyrejestrowania płatnika, przewiduje kod 113 dla przypadków, gdy płatnik oświadcza, że zaprzestaje prowadzenia działalności gospodarczej. Takie oświadczenia składał wnioskodawca, ich skutkiem powinno być ustanie podlegania ubezpieczeniu. W związku z tym zarzutem należy przede wszystkim zwrócić uwagę, że powołane rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 49 ust. 2 i 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, według którego minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi w drodze rozporządzenia wzory zgłoszeń do ubezpieczenia raportów miesięcznych i imiennych, zgłoszeń płatnika składek deklaracji rozliczeniowych i innych dokumentów niezbędnych do prowadzenia kont płatników składek i kont ubezpieczeniowych. Wymienione dokumenty, których wzory określa rozporządzenie, są wypełniane między innymi przy użyciu kodów wymienionych w załączniku Nr 20 do rozporządzenia. W swojej treści rozporządzenie ogranicza się wyłącznie do kwestii tech-

nicznych (określenia wzorów dokumentów i nadania określonym informacjom kodu, składającego się z cyfr). Rozporządzenie nie wprowadza nowych - innych niż w ustawie systemowej - przesłanek ustania podlegania obowiązkowi ubezpieczenia. Pomijając okoliczność, iż ustawa w art. 49 nie daje ku temu żadnych podstaw, należy stwierdzić, iż zamieszczone w załączniku Nr 20 do rozporządzenia określenia podlegające kodowaniu, stanowią w istocie powtórzenie zwrotów ustawowych. W szczególności kod przyczyny wyrejestrowania płatnika: „111 - zaprzestanie prowadzenia działalności” pokrywa się w istocie z określeniem ustawowym art. 13 pkt 4 - „zaprzestanie wykonywania tej działalności” i musi być rozumiany analogicznie do znaczenia terminu ustawowego. Z tego punktu widzenia nie można zasadniczo kwestionować poprawności treści powołanej w skardze kasacyjnej instrukcji ZUS. Niewątpliwie jednak bardziej poprawne byłoby posłużenie się ustawowym określeniem o zaprzestaniu „wykonywania” (tej) działalności niż określeniem o zaprzestaniu „prowadzenia” działalności.

O znaczeniu wymienionej ustawowej przesłanki ustania obowiązku ubezpieczenia społecznego Sąd Najwyższy wypowiedział się powyżej. Na gruncie ustalonych okoliczności faktycznych, wnioskodawca przesłanki tej nie spełniał.

Z przytoczonych motywów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. należało orzec jak w sentencji orzeczenia.

=====